

Kompagniet der ikke kom til Libanon

Her følger historien om den smukke svane der blev til en temmelig grim ælling.

3. Logistikkompagni (3 LOGKMP) blev oprettet med henblik på at skulle uddanne og udsende soldater til FNs mission i Libanon (UNIFIL).

Kompagniets opgave i Libanon skulle have været at støtte godt 11.500 FN-soldater i Libanon med transport og forsyningstjeneste. En mission med masser af fagligt indhold, og med en relativt lav risiko. Altså en spændende, relevant og meget vigtig mission.

Den Kongelige Livgarde

Kompagniet var klogelig blevet tildelt en kaptajn fra Den Kongelige Livgarde til at holde styr på den mange logistikere-spirere der netop havde afsluttet deres

basisuddannelse(HBU) forskellige steder i Hæren.

Soldaterne tilgik 3 LOGKMP 6. juni 2011, hvor de blev modtaget af KC, NK og alle deres nye befalingsmænd.

Kaptajnen havde fulgt mange af soldaterne fra deres spæde start i 1 og 2 HBUKMP i februar 2011, og havde der konstateret, at de faktisk på mange måder var lige så gode som de soldater, man uddanner ved for eksempel den Kongelige Livgarde.

Dog kunne den gode kaptajn konstatere, at man ikke lagde det samme, ellers meget passende, fokus på eksercits, som han var vant til. Men det skulle blive værre endnu: Mange af konstabeleleverne manglede en grundlæggende forståelse for hvorfor støvlerne skulle være sværtede og pæne hver dag!

Det kunne man heldigvis øve og kontrollere...

Gejst og gode holdninger

Fra starten gik uddannelsen på at få genopfrisket de enkeltkæmperfærdigheder, soldaterne havde oparbejdet under HBU'en.

Igen kunne kaptajnen konstatere, at soldaterne holdt et godt niveau, med masser af gejst og gode holdninger.

Kaptajnen og hans befalingsmænd var ved godt mod, og fulde af fortrøstning.

En dag skulle kaptajnen til møde ved Hæren Operative Kommando (HOK) for at blive lidt klogere på opgaverne i Libanon og uddannelsen i HRU'en.

Under mødet kom det frem, at missionen af HOK ansås for god og relevant, så kaptajnen troede, at den hellige grav

Vestergaards

BOGTRYKKERI

Kvalitet og præcision er vores varemærke. Derfor vil en kontakt til os, altid indebære et godt resultat

Tlf. 9892 0500

Fåborgvej 7, Postbox 8329, 9220 Aalborg
adm@vestergaardsbogtrykkeri.dk
www.vestergaards.com

var velforvaret. Så kaptajnen tog fornøjet hjem til Aalborg for at melde, at kompagniet nok skulle komme af sted til Libanon.

Så gik det dog sådan, at kaptajnen blev ringet op af en anden kaptajn, der havde været til et lignende møde ved HOK, hvor han (på aldeles upassende vis) havde opsnappet nogle informationer om UNIFIL. Disse informationer ville den gode gærdekaptajn gerne høre.

Relevant og billig mission

Den udmærkede logistikkaptajn kunne meddele, at han havde hørt en stabsofficer sige til en anden, at UNIFIL skulle lukkes!

Men hvordan kunne det være rigtigt – missionen var jo både relevant, spændende og billig for Forsvaret!

Dagen efter kunne man ved selvsyn se Lene Espersen sige i diverse medier, at UNIFIL var bragt op som et besparelsesforslag.

Kaptajnen og hans befalingsmænd var dog stadigvæk fortrøstningsfulde. Missionen var jo både relevant, spændende og billig.

Så gik det dog hverken værre eller bedre, end at det, den 23. juni, af udenrigspolitisk nævn blev besluttet, at UNIFIL-missionen skulle lukkes medio november 2011.

Ak hvad skulle kaptajnen dog sige til sine mange soldater, der jo havde meldt sig til HRU'en for at komme til netop Libanon? Der var ikke meget at sige!

Det blev besluttet af HOK, at 2 UDD-BTN og kaptajnen i fællesskab, skulle lade alle uddannelser, der var bestilt, fortsætte for at fastholde folkene, indtil der var truffet en afgørelse om, hvad soldaterne så skulle.

Samtidigt skulle kaptajnen undersøge hvad soldaterne så ville, når nu de ikke skulle til Libanon mere.

Alle soldaterne var selvfølgelig meget skuffede, og nogle få sagde da også op kort tid efter.

Til kaptajnens overraskelse, og udelte fornøjelse, fastholdt langt hovedparten af soldaterne deres tjeneste i kompagniet. Henover sommeren gik kompagniet på ferie, og en del timer gik givetvis med at tænke over, hvad man ville vende tilbage til.

Igen lod kompagniet til at være lavet af sejere materiale, end kaptajnen havde troet. Efter ferien var kompagniet stadigvæk samlet i alt væsentlighed.

Uddannelsen fortsatte som befalt, og KMP drejede fokus væk fra logistikken, da det ikke længere var der, kræfterne skulle lægges.

I stedet fokuserede kompagniet mere på infanteri- og pionertjeneste, da det var Ingeniørregimentet (IGR) kompagniets soldater sandsynligvis ville blive overført til.

Det resulterede blandt andet i et besøg på Aalborgs Forsvars- og Garnisonsmuseum, hvor de genopførte et feltbefæstet anlæg.

For at indføre soldaterne i ingeniørkunstens finere detaljer blev soldaterne også uddannet i udlægning og optagning af panserminer, etablering af pigtrådshindringer, grundlæggende sprængningstjeneste og brug af minesøgere.

Soldaterne gjorde som de plejede, og gav den alt hvad de kunne, selv om det ikke var det de helst ville.

Kompagniet skulle lukkes

Satsningen på en mere ingeniørtung uddannelse gav bonus, da HOK afleverede deres endelige svar til kompagniet, den 19. august.

Kompagniet skulle lukkes, og soldaterne skulle overføres til IGR, hvor de skulle fuldføre deres HRU.

Soldaterne, med en del af kompagniets befalingsmænd, blev følgelig overført til IGR den 12. september, hvor de nu gennemfører et nyt og spændende uddannelsesforløb.

Kompagniets chef og næstkommanderende, kaptajn S.A. Strunge og premierløjtnant S. Cederberg.

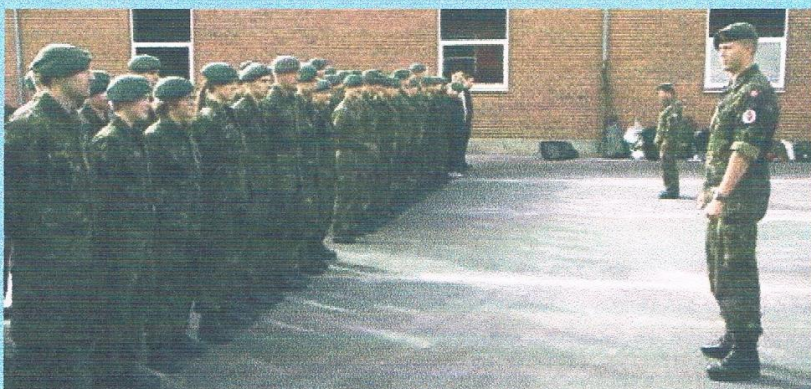
Tilbage sidder kommandobefalingsmanden, forsyner, NK og kaptajnen, og ser sig om i de tomme og stille kontorer.

Til soldaternes ros har de, på trods af dette noget kludrede forløb, fastholdt en god holdning, tone, og disciplin. Derfor er kaptajnen helt rolig og tryk ved udsigten til at møde sine (ingeniør-logistik-) soldater igen. For han ved jo, at uanset hvad de laver, så giver de sig fuldt ud, og stræber altid efter det bedste resultat.

Så uanset hvor de ender i det militære system, så vil det gå dem godt, og hvis ikke, så må kaptajnen tage affære. (igen - igen!)

Tak for de tre måneder det trods alt blev til med det Kongelige Logistikkompagni!

God vind mine damer og herrer.

Den sidste appel for lukketid.

Vi har mange ben at gå på

Sko til en katolsk kirke, brandfarlige gasflasker og tons tunge T-Walls er bare nogle af de uventede opgaver, det danske logistikkompani i Libanon er stødt på i løbet af de sidste tre måneder.

En af kompagniets primære opgaver er egentlig at køre rotationer og gods for de andre nationer, når de skal på leave, eller når der kommer friske tropper til missionen. Men ind imellem kommer der også nogle uventede og anderledes opgaver på bordet:

Et hold soldater skulle flytte en container for en præst. Den viste sig at være fuld af sko og tøj, som soldaterne hjalp præsten med at bære ud. De blev til gengæld inviteret på frokost en uges tid senere.

En transport med farligt gods – mere eller mindre tomme gasflasker – som var længe undervejs i planlægningsfasen, blev kørt en sen nattetime. I den proces arbejdede militærpolitiet og Beredskabsstyrelsens folk tæt sammen om at få sikkerheden til at leve op til standarderne.

Gigantisk flytteopgave

Sidst men ikke mindst har kompagniet fået til opgave at flytte 2000 store T-Walls fra nord for Beirut og rundt i ansvarsområdet. Det er en opgave, som kommer til at tage stort set hele den seks måneders periode hold 3 er i Libanon, da de kun kan have cirka 16 stk. med hver gang.

På den måde har kompagniet flere "ben" at gå på. Dels de rotationer og øvrige opgaver de bliver sat på af MOVCON, dels løbende opgaver så som shuttlekørsel til

og fra Beirut og Tyrus samt de nævnte Walls. Derudover kommer den vedligeholdende uddannelse og vedligeholdelse af lejren.

Og både de lidt anderledes opgaver og de velkendte rutineopgaver bliver løst til alles tilfredshed:

"Det er mit klare indtryk, at vi gør det godt. Vi løser vores opgaver godt, præcist og med en god kvalitet i de løsninger, leverer", siger kompagnichef, major Thomas Bergenstoft, som er stolt af soldaternes indsats og arbejde.

En rotation

En typisk rotationskørsel kommer fra MOVCON ned til PLANS og gennem TP-kommandotoret, hvor de enkelte soldater er blevet sat på opgaverne.

De tomme busser kører så fra FN h

Kolonnerne kan være på op til over 20 køretøjer. Her er det en rotation af den nepalesiske bataljon, der snor sig gennem landskabet.

vedkvarteret i Naqoura til den FN-position, hvor italienere, indonesere, franskmænd eller hvad det nu måtte være for en nation bliver samlet op. Hvis de har gods med, bliver det læsset på lastbilerne og det hele køres til Beirut.

På vejen mødes kolonnerne med Libanese Armed Forces (LAF) og det internationale militær politi (IMP), som eskorterer kolonnen uden for UNIFIL's ansvarsområde.

I Beirut lufthavn sættes det ene hold af, og køre og busser venter på det nye hold soldater lander, så de kan køre dem

tilbage som afløsere for det første hold. Endelig går turen med de tomme busser tilbage til hovedkvarteret og den danske lejr.

På den måde kan en rotation sagtens tage op mod 24 timer, og uventede forsinkelser, som kan forsinke kolonnen yderligere opstår let.

Velfærd

I lejren er der rig mulighed for at træne, spille tennis, grille og socialisere med de andre nationer:

"Det er jo en mission, som har været

i området siden 1978, og det er klart, at også velfærdsforholdene i længden bliver bedre. Men det vil være helt forkert at kalde det ferie, vi arbejder alle mange timer hver dag – 7 dage om ugen.

Succeskriteriet og ikke mindst udgangspunktet her er jo netop, at der ikke bliver skudt efter os, når vi udfører vores arbejde", siger chefen for det danske kontingent, oberstløjtnant Flemming Toft.

Alle for en - en for alle

Kolonnen af køretøjer kommer langsomt kørende ad en lille hulvej i naturskoven. Kolonnen er nået et punkt på vores Fil-Fil tur, hvor der er muligheder for at se eksotiske fugle og silkeaber. Kolonnen stopper og alle stiger ud. En andægtig stilhed breder sig. Vil vi se noget i dag? Alle spejder ind imellem træerne. Nej, ingen eksotiske fugle eller silkeaber. Alle sidder op i køretøjerne igen, medens en enkelt vil gå lidt foran kolonnen. Pludselig vinker han og vi stiger ud igen med klargjorte våben (kamera). Nu kan alle se, at noget bevæger sig imellem grenene i et stort træ. En lille silkeabe stikker nysgerrigt sit hoved ud mellem grene og blade. Alle hæver kameraerne og er klar til at „skyde“. Hurtigt viser det sig, at det er en lille koloni af silkeaber, der befinder sig i træet. Vi fleste når at få taget et billede til albummet. I en opløftet stemning fortsætter vi turen.

Frodigt landskab i Eritrea

Trænsoldaten nr. 4/2001

På et tidspunkt standser kolonnen på en asfaltvej, hvor kolonnen deles. Nogle skal fortsætte til MASSAWA og andre skal til ASMARA. Vi stiger ud af køretøjerne og en frygtelig varme slår os i ansigtet. Temperaturen ligger et pænt stykke over 40 grader. Hurtigt får vi sagt farvel og kører videre til MASSAWA, hvor vi vil indkvartere os på et orlovshotel ved Rødehavet. Da vi ankommer til hotellet er varmen tiltaget og fugtighedsprocenten er meget høj.

Hurtigt bliver alle installeret på værelser og så ellers ned til vandet. Nogle har været meget hurtige og svømmer allerede rundt med et saligt blik i øjnene. Snart er alle i vandet. Det er dejligt varmt og en enkelt bader har ur på og han aflæser ca. 35 grader varmt vand. Det er jo ikke så ringe endda.

Om aftenen kører vi ind til MASSAWA for at spise. Klokken er 1900 og varmen er stadig kvælende og sveden hagler ned af kroppen. Vi finder en hyggelig restaurant og får rejer og fisk, som altid er meget frisk.

Efter vi har spist går vi en tur rundt i MASSAWA, som er meget arabisk præget både i arkitektur og påklædning. Vores tur går igennem nogle smalle gyder, som knapt er oplyst. Klokken nærmer sig 2200 og folk er ved at gå til ro på gaderne. Senge er stillet op langs murene og folk sover faktisk på denne måde ude i den frie luft. Turen går herefter tilbage til hotellet.

Næste morgen går turen tilbage til

ASMARA, men de morgenfriske når en tur i vandet klokken 0700. Vandet er nu lidt friskere og en lille svømmetur nydes. Vi observerer flyvefisk og nogle andre har set delfiner.

På vej hjem tager vi en afstikker til en flygtningelejr ved NEFASIT, som ligger 20 kilometer fra ASMARA. Turen ned er meget smuk med mange buske og træer i alle eksotiske farver. Samtidigt er vejret meget klart, så der er en svimlende udsigt til bjergtoppe og dale. Snart når vi frem til flygtningelejren og parkerer bilerne.

Vi står lige ved starten af flygtningelejren, som er placeret på begge sider af en gennemgående vej. Teltene, som alle flygtninge bor i, klamrer sig til bjergsiderne, som kunne de falde ned hvert anden øjeblik.

Der er telte så langt øjet rækker. Vi beslutter os at gå ned langs vejen. Her har adskillige flygtninge slået boder op, hvor man kan købe små fornødheder og lidt madvarer. Vi er omringet af flygtninge i alle aldre og jeg forhører mig om, hvor de er flygtet fra. Jeg får at vide, at der er ca. 25.000 flygtninge i lejren og at de kommer fra en by, som ligger nede i sikkerhedszonen, små 125 kilometer fra flygtningelejren.

Vi drikker en cola og tager afsked med flygtningelejren. Trods flygtningenes triste situation har de overskud til at smile og vinke farvel til os.

Jeg skal kort orientere om vores forsyningssituation bl.a. vedrørende frisk føde, vand og frugt. Som bekendt er det således, at vi var selvforsynende fra ankomst, hvorefter UN skulle overtage leveringen af frisk føde, vand og frugt. Desværre kunne UN ikke levere frisk føde, så